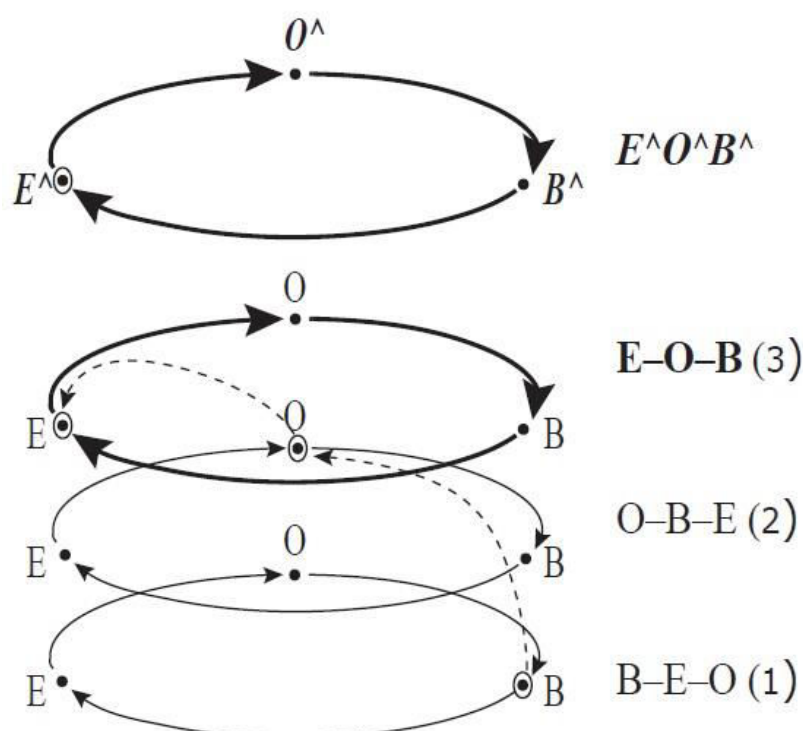

Институт за критически социални изследвания и
Катедра „Социология и науки за човека“
Философско-исторически факултет
Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“

Да живееш значи да експериментираш.
Некласическа рационалност и социоанализа

Конференцията *Да живееш значи да експериментираш* е
посветена на Деян Деянов.

Тя ще се проведе в Пловдив, Ректорат на Пловдивския
университет, ул. „Цар Асен“ № 24, зала „Компас“
06-07 декември 2019 г.

Програма

6-ти декември

- 13:00~14:00 Официално откриване
- 14:00~14:30 *Кафе пауза*
- 14:30~16:30 Кръгла маса
Бъдещето на социалните и хуманитарни науки
- 16:30~17:00 *Кафе пауза*
- 17:00~19:00 Кръгла маса
*Традиции и революции в историята на логическото:
проблемът за статута на логическите форми*
- 19:00 *Коктейл*

7-ми декември

- 10:30~13:30 Кръгла маса
Свръхмодерност и капитализъм
- 13:30~14:30 *Обяд*
- 14:30~17:00 Кръгла маса
*Разминаването в телесните и дискурсивните
практики: Симптомът в социоанализата и
психоанализата*
- 17:30 Официално закриване

6 декември 2019

13:00~14:00

Официално откриване: Дарин Тенев, Запрян Козлуджов, Георги Фотев, Петър-Емил Митев, Красимира Кръстанова, Меглена Златкова, Райчо Пожарлиев, Андрей Райчев, Деян Деянов

Водец: Стойка Пенкова

6 декември 2019

14:30~16:30

Кръгла маса

Бъдещето на социалните и хуманитарни науки

Водец: Дарин Тенев

Участници: Антоанета Колева, Георги Фотев, Красимира Кръстанова, Лиляна Деянова, Меглена Златкова, Петя Кабакчиева, Райчо Пожарлиев, Стойка Пенкова, Цветозар Томов

Анонс

Социалните и хуманитарни науки са изправени пред тройно предизвикателство, което никога досега не е стояло пред тях по този начин.

На първо място е видимият натиск върху тях, натиск, упражняван институционално и свързан с политическата конюнктура и неолибералната логика на пазара. Пред опасността висшето образование да се свежда все повече до бизнес начинание, чието единствена друга функция е да добавя тясна специализация, обслужваща конкретни бизнес интереси и все още невлязла като профилиране в средното училище, науките за човека и обществото сякаш губят езика, на който биха могли да се защитят, докато критическият им речник се оказва нежелан, неуместен и отживял.

На второ място стои изменението на обекта на тези науки. Това не е без връзка с натиска върху тях и новостта на ситуацията, в която той е упражняван, не е без връзка с нуждата от нови форми на саморефлексия, но те не изчерпват въпроса, който включва и климатичните промени, развитието на технологията със скорост, надхвърляща човешката приспособимост, преначертаването на базисните граници на човешкото. Променияният се свят, който е техен непроменлив обект, афектира хората и техните отношения, връзката им със средата (вече включваща неща като добавена реалност и

виртуалности) и това вероятно не само засяга проблема как се мисли бъдещето, но също и поставя под въпрос как се трансформира погледа към миналото, ако не самото минало с неговите традиции и наследства.

На трето място и като естествено следствие от горното е питането за собствения статут на социалните и хуманитарни науки, за тяхната научност, за техните методологии и релевантността им днес и утре. На фона на ширещ се тежко наивен позитивизъм, силата на чието връщане е съизмерима единствено с безропотната нереклексивност на готовността, с която бива приет, това питане е толкова по-важно, колкото указва към нуждата от преосмисляне на основополагащите критерии, с които те работят и с които изработват своите инструменти, термини и понятийни рамки. Което включва претълкуване също на връзката с природо-математическите науки и отношението към по-ранните опити да се преодолее зевът между двете култури.

Не е нужно изследователят дори да приема общата рамка, в която е описано тройното предизвикателство, за да разпознае в нея разпространен начин да се назоват проблемите, които не бива да спираме да предефинираме, за да може разговорът за бъдещето на социалните и хуманитарни науки да започне тук и сега, за нас.

6 декември 2019

17:00~19:00

Кръгла маса

Традиции и революции в историята на логическото: проблемът за статута на логическите форми

Водещ: Валентин Аспарухов

Участници: Анна Бешкова, Кристиан Енчев, Евгени Латинов, Мартина Минева, Тодор Петков

Анонс

И пред логиката, както и пред останалите хуманитарни региони, при това вече повече от столетие, стои едно смътно, но незаобиколимо предизвикателство. То обаче далеч не е така външно и видимо за нея, понеже е породено от самата нея и засяга собствените ѝ основания. То прави изследването на (в) логиката да изглежда като една само отчасти решена задача. Да бъде изоставяна в самотни и винаги непълни реконструкции, ограничени до определен исторически период и построени в рамките на конкретни допускания изглежда нейна съдба. Неизбежност, която превръща идеала за пълнота, яснота и еднозначна теоретична ангажираност в копнеж. Тя обаче може да се разглежда и като шанс. Възможност зад това проломено състояние на „логическите“ неща да се открият различни, къде успоредни, къде пресичащи се логически традиции. Да се види несъизмеримостта между тези традиции и революционния характер на прехода между тях. Как е възможен този про-глед? Може би чрез внимателно разграничаване на културните и философски контексти, в които са ситуирани въпросните логически традиции. Навярно чрез идентифициране специфичните проблеми, пред които се изправя всяка от тях или пък чрез експлициране на характерния за всяка от тях логически инструментариум. И вероятно чрез изследване на начина, по който всяка от тях оглежда себе си в другите.

Тъкмо като шанс за експериментиране е замислена и „логическата“ кръгла маса. Посветена на Деян и до голяма степен „окръглена“ от неговите хрумвания и открития, тя ще акцентира върху един отдавна скициран проблем, преминаващ през множество фази и обрати на така протяжния (не само логически) ХХ век – **проблемът за статута на логическите форми**. Вероятно открит посвоему от Фреге, Ръсел и Хусерл, но и прикрит, за да бъде положен в основанията на *Трактата* или пък зад

противоположността между *forma formata* и *forma formans* при Касирер, решаването му ще се окаже условието, без което не можем да разберем същността на логическото. Освен това вярваме, че особено в модуса на експерименталното мислене, за да разбираме не е нужно непременно да залагаме на рицарско достойнство в спора и уважителни хомологии. Защото от провокациите и препирните често се научава повече, дори и когато се сервират на „кръгли“ маси.

7 декември 2019

10:30~13:30

Кръгла маса

Свръхмодерност и капитализъм

Водещи: Андрей Бунджулов и Георги Медаров

Участници: Андрей Райчев, Арто Артинян, Иван Чалъков, Иво Христов, Лиляна Деянова, Огнян Касабов, Петър-Емил Митев, Тая Орбова, Теменуга Ракаджийска, Андрей Бунджулов, Георги Медаров

Анонс

Акцент на кръглата маса са характерните особености на съотнасяне на свръхмодерност и капитализъм, не като „епоха“, от една страна, и „система“, от друга, а като съобусловено съ-оформяне, без свеждане едно към друго – по-скоро като взаимно проникване, което може да бъде означено като „свръхмодерен капитализъм“ (но също и като „капиталистическа свръхмодерност“), при което капитализмът, престъпвайки своите исторически граници (предели) кристализира (се съ-оформя) като сингуларни практики (светове), тестващи, проблематизиращи, поставящи на изпитание, разрушаващи самите свои привидно „безкрайно еластични“ граници. Фундаменталното „обръщане в опосредяването“ на икономическата посредническа структура в общата формула на капитала ($P - C - P'$), открита от Маркс, довежда до поредици инверсии „власт \rightarrow видимост“, „актуалност \rightarrow виртуалност“, ефекти от колонизирането на неикономически сфери и полета от пазарната и капиталовата логики и мотивации.

Обществото, в което живеем днес, очевидно не е нито това на Марксовия либерален капитализъм, нито на Веберовия късномодерен капитализъм, а свръхмодерен капитализъм, престъпващ/пристъпил своите исторически граници. Или, както формулира същия проблем Деян Деянов, в обществото на свръхмодерния капитализъм идеализацията за изчислимост на всеки риск, преодолимост на всяка граница, податливост на всяка материя и т.н., не са вече практически истини; можем да бъдем връхлетени от екологически колапс (Еколапс), разбран във фундаменталните му измерения на разрушаване на „живата земя“ с обитаващото я човечество.

Какво се случва днес с политическите и икономическите структури, с труда и иновациите, труда и капитала; науката, религията, идеологията, политиката, правото и пр.; с древната власт върху живота и смъртта? Какви са новите измерения на кризата – завръщат ли се „магическите сили“ във вида на принципната непредвидимост на рисковете и заплахите, пред които сме изправени? Какви са сценариите на бъдещето?

И макар да живеем във време, различно от това на Маркс и Вебер, на Лукач, Шумпетер и Полани, въвличането им в един, не само въображаем, критически дебат е повече от неотложно. В това диалогово пространство, разбира се, не може да не привлечем и емблематични представители на следващите поколения (Грамши, Алтюсер, Фуко, Бурдийо, Делюз, Гатари, Уолърстийн, Хабермас, Бек, Латур, Негри, Жижек, Агамбен, Лакло, Муф и пр.)

7 декември 2019

14:30~17:00

Кръгла маса

Разминаването между телесните и дискурсивните практики: симптомът в социоанализата и психоанализата

Водещ на кръглата маса: Светлана Събева

Участници: Албена Стамболова, Антоанета Колева, Дарин Тенев, Деница Ненчева, Десислав Георгиев, Деян Деянов, Кольо Коев, Милена Ташева, Нина Николова, Светлана Събева

Анонс

„Да живееш значи да експериментираш“ – този афоризъм от социоанализата на самонаследяването на Деян Деянов тук препраща към проблема за спецификата на *данните на социоанализата*, които са не толкова трофейни животни на едно научно изследване, колкото *обезпокоителна даденост* за подложилите се на анализа, т.е. „симптоми“. Деян Деянов долавя връзката на симптома не само със страдателното и болестотворното, а и с експерименталното и продуктивното: както за онзи, който го изживява, така и за онзи който го наблюдава, социоаналитичният симптом представлява работа на опита – „разбуждане на рефлексната рефлексивност и миметичните ни импулси“ – чрез встъпване в следата на онова, което ни е връхлетяло; той е самотрансформация на фона на нещото, от което ни боли, пътуване във времето, но без обещание за щастливо пристигане (за т.нар. „успешно самонаследяване“).

В кръглата маса ще се дискутират психоаналитически, феноменологически и социоаналитически схващания за симптома, като се обвързват с емпирични казуси от проекта „Социоаналитичен модел за диагностика на социалното страдание: разминаването между телесните и дискурсивните практики“. Ще се търси не само формалния смисъл на симптома като „заместващо образование“, възникващо под диктата на несъзнаваното и създаващо „заместващо задоволяване“; ще се сондират също така различни фигури на симптомалното в *интерсубективната* и *интрасубективната* сфера – разминаването между телесните и дискурсивните практики, разстройването на смисловите хоризонти и социалната настроеност, афективните преноси, телесните и интертелесните модализации, фрактализациите на личностната

идентичност и биографичното *illusio*. Ще се проблематизира възможността за деклинициране на симптома, което ще рече освобождаване от монопола върху легитимното тълкуване, за който претендират експертите по страданието, както и от едностранчивите му патологизации.

7 декември 2019

17.30

Официално закриване: Светлана Събева